

Χελανδρίου (περὶ αὐτοῦ ἔγραψεν ἤδη εἰς τὸν Η' τόμον (1955-1956) τοῦ Α.Β.Μ.Ε.). Τούτου ἔξετάζεται ἐνταῦθα ἰδιαιτέρως ἡ κεραμοπλαστικὴ διακόσμησις καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις τῶν σκαφῶν.

Ἡ θαυμαστὴ σαφήνεια ἢ διακρίνουσα τὴν Μοναστηριακὴν Ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ κ. Ὁρλάνδου, ἢ θεμελίωσις αὐτῆς κυρίως ἐπὶ πληθὺς μνημείων, ἅτινα ὁ ἴδιος ἀνεζήτησε, συνέλεξε καὶ ἐμελέτησεν, ἢ κατὰ τὸ δυνατόν πληρότης τοῦ βιβλίου καὶ τὸ εὐχρηστον αὐτοῦ, ἰδίᾳ μετὰ τὴν προσθήκην εἰς τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ ἐν τέλει εὐρητηρίου, καθιστᾷ τὸ σύγγραμμα κλασσικὸν εἰς τὸ εἶδός του. Εἶθε ἡ νέα ἔκδοσις, διαδιδομένη εὐθὺς καὶ εὐρίσκουσα ἀπήχισιν μετὰ τῶν ἀρχόντων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακοπὴν τῆς καταστροφῆς τῶν ὡραίων παλαιῶν μοναστηριακῶν κτηρίων, ὥστε ὁ συγγραφεὺς νὰ μὴ λογίζεται εὐτυχῆς, ὡς λέγει ἐν τῷ ἐπιλόγῳ, μόνον ἐπειδὴ διέσωσεν αὐτὰ τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ χάριτος. Πρέπει ἄλλωστε ὁ συγγραφεὺς νὰ λογίζεται εὐτυχῆς, ἀφοῦ τόσα μνημεῖα ἔχει περισώσει δι' ἀναστηλώσεως, ὡς ἐπὶ μακρὸν προστὰς τῆς οἰκείας διευθύνσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

Ν. Β. ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

Robert L. Scranton, Mediaeval Architecture in the Central Area in Corinth (Corinth: Results of excavations conducted by the American School of Classical Studies at Athens, vol. XVI), Princeton New Jers. 1957, σελ. I - XVI + 1 - 147 + πίν. 1 - 16 + σχέδ. I - VII.

Αἱ ἀνασκαφικαὶ ἔρευναι, αἱ διενεργούμεναι ἀπὸ ἐξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν ἐν Κορίνθῳ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν καὶ διεξαγόμεναι κυρίως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀγορᾶς τῆς ἀρχαίας πόλεως, προσέκρουσαν ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ λείψανα τῆς ζωῆς τῆς πόλεως κατὰ τοὺς ὑστάτους ρωμαϊκοὺς μέχρι καὶ τῶν τουρκικῶν χρόνων, βαθμηδὸν δ' ἀπέδωσαν ἀφθονον ἀρχαιολογικὸν ὕλικόν, προσερχόμενον ἐκ τῶν χρόνων τούτων. Ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ μεσαιωνικοῦ ὕλικου ἔχουν ἤδη προσφερθῆ ἢ βυζαντινὴ κεραμεικὴ (Corinth XI [1942], The Byzantine Pottery, ὑπὸ Charles H. Morgan) καὶ τὰ μικροτεχνήματα (εἰς τὸν τόμον Corinth XII [1952], The Minor Objects, ὑπὸ Gladys R. Davidson). Ὁ παρὼν τόμος, δέκατος ἔκτος τῆς σειρᾶς Corinth, διὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1930 παρουσιάζονται συστηματικῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀμερικανικῶν ἀνασκαφῶν, συνταχθεὶς ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ R. Scranton, εἶναι ἀφιε-

ρωμένους εις τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς ἐν γένει μεσαιωνικῆς περιόδου τῆς Κορίνθου.

Πρέπει ἐξ ἀρχῆς νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ μέγιστον μέρος τῶν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Κορίνθου ἀπαντηθέντων μεσαιωνικῶν οἰκοδομημάτων δὲν σώζεται πλέον, διότι τὰ λείψανά των ἀπεμακρύνθησαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διαλυθέντα κατὰ τὴν εἰς βάθος πρόοδον τῆς ἀνασκαφικῆς ἐρεῦνης, ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἀναζήτησιν μνημείων τῆς ρωμαϊκῆς καὶ τῆς ἀρχαίας πόλεως. Διὰ τοῦ προκειμένου δὲ τόμου παρουσιάζεται κυρίως τὸ ὕλικόν τὸ διασωθὲν εἰς φωτογραφίας καὶ σχέδια καὶ εἰς τὰ ἡμερολόγια τῶν ἀνασκαφῶν, ἰδίως ἀφ' ὅτου ἡ τεχνικὴ τῶν ἀνασκαφῶν προήχθη βαθμηδὸν εἰς μέθοδον τείνουσαν νὰ ἱκανοποιήσῃ εὐρυτέρας ἐπιστημονικὰς ἀπαιτήσεις. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις δὲ ταύτας ὑπῆρξε δύσκολον τὸ ἐγχείρημα τοῦ συγγραφέως, ἀναλαβόντος, δι' ἀναδιφήσεων εἰς ἡμερολόγια ἀνασκαφῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μὴ ἰδικά του, νὰ προσφέρῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ ὕλικόν ἐν πολλοῖς μὴ ὑπάρχον πλέον.

Εἰς τὸν τόμον τοῦτον ὁ κ. Scranton παρακολουθεῖ τὴν ἀνέλιξιν τῆς πολεοδομικῆς μορφῆς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἱστορίας τῆς μεσαιωνικῆς Κορίνθου. Μετὰ σύντομον εἰσαγωγὴν περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς τοπογραφίας τῆς πόλεως κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 4ου αἰ., ὁ σ. διαιρεῖ τὸ βιβλίον του εἰς δύο μέρη: Εἰς τὸ πρῶτον περιγράφει κατὰ χρονολογικὴν τάξιν τὰ εἰς διαφόρους θέσεις τοῦ κεντρικοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς Κορίνθου εὐρεθέντα ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα· εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἀναλύει τοὺς ἐν γένει ἀρχιτεκτονικοὺς χαρακτῆρας των καὶ δημοσιεύει μέγαν ἀριθμὸν τεμαχίων ἐκ τοῦ ἐν Κορίνθῳ εὐρεθέντος μεσαιωνικοῦ μαρμαρίνου ὕλικου. Ἀρχίζει μὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν μνημείων τοῦ κεντρικοῦ χώρου τῆς Κορίνθου κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς χρόνους (μεταξὺ τῶν ἐτῶν 395 - 610) (σελ. 6 - 26)· ἀκολούθως ἐξετάζει τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ βαρβαρισμοῦ (610 - 802) (σελ. 27 - 33), κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βυζαντινῆς ἀνόδου (802 - 1057) (σελ. 34 - 49), τὰ κατὰ τὴν περίοδον τῆς πλήρους ἀναπτύξεως τῆς πόλεως κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους (1059 - 1210) (σελ. 50 - 83), τὰ κατὰ τὴν φραγκικὴν περίοδον (1210 - 1458) (σελ. 84 - 87) καὶ τέλος τὰ κατὰ τὴν τουρκικὴν περίοδον μέχρι τῆς ὀλικῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως κατὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ ἔτους 1858 (1458 - 1858) (σελ. 88 - 96). Ἀναλύων δὲ τὰς ἀρχιτεκτονικὰς μορφάς, ἐξετάζει λεπτομερείας τῆς τεχνικῆς τῶν δομήσεων (τοιχοδομίαν, ὕλικὰ δομῆς, θύρας, παράθυρα, δάπεδα, στέγας, κλίμακας κλπ.) (σελ. 97 - 102), περιγράφει διάφορα μαρμάρινα ἀρχιτεκτονικὰ καὶ διακοσμητικὰ μέλη (σελ. 103 - 122), ἀναλύει τὰ σχέδια καὶ τοὺς τύπους τῶν οἰκοδομημάτων καὶ ἐξηγεῖ τὸν προορισμὸν των (ἐμπορικῶν, ἀστικῶν, θρησκευτικῶν, κατοικιῶν, βοηθητικῶν κατασκευῶν κλπ.) (σελ. 123 - 133), ἀναλύει τὸν πολεοδομικὸν χαρακτῆρα τῆς μεσαιωνικῆς Κορίνθου (σελ. 133 - 136) καὶ τέλος, εἰς δύο ἐπίμετρα, δημοσιεύει ἀφ' ἐνὸς χαράγματα

ἀπεικονίζοντα τείχη πόλεως καὶ πλοῖα (σελ. 137 - 138) καὶ ἀφ' ἑτέρου τρεῖς σιγμοειδοῦς μορφῆς μαρμαρίνας τραπέζας τοῦ τύπου τῶν τραπέζων μαρτύρων (σελ. 139 - 140). Τὸ κείμενον συμπληροῦται δι' ἀρκετῶν πινάκων καὶ σχεδίων.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. Scranton φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἄχαρις· ἀλλ' εἶναι ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, καθὼς παρουσιάζει τὴν μεσαιωνικὴν πόλιν τῆς Κορίνθου νὰ ἀναδύεται εἰς διαδοχικὰς φάσεις, μὲ τὰς δραματικὰς περιπετείας τῆς καὶ μὲ τὴν ἐσωτερικὴν ἱστορίαν τῆς ἀναδεικνυομένην ζωηρῶς διὰ τῶν ἀνασκαφικῶν ἀποκαλύψεων. Εἰς τὴν παροῦσαν ἀνάλυσιν θὰ ἐπεθύμει ὁ ὑποφαινόμενος νὰ μεταφέρῃ τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν συμπερασμάτων τοῦ κ. Scranton περὶ τῶν φάσεων τῆς πολεοδομικῆς ἱστορίας τῆς μεσαιωνικῆς Κορίνθου· προτιμᾷ ὅμως νὰ συζητήσῃ σημεῖα τινὰ τῶν πορισμάτων τοῦ συγγραφέως.

Ὡς εἴπομεν, ἡ ἱστορία τῆς πολεοδομικῆς μορφῆς τῆς Κορίνθου καὶ ἡ ἐν γένει ἐσωτερικὴ ἱστορία τῆς πόλεως ἀποκαθίστανται ὑπὸ τοῦ κ. Scranton ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ κεντρικοῦ πεδίου τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀνασκαφῶν, ἧτοι: τῆς περιοχῆς τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς καὶ τῆς βορείως τῆς Ἀγορᾶς ἀνασκαφείσης περιοχῆς, δηλαδὴ τῆς ὁδοῦ Λεχαίου μετὰ τῶν ἐκατέρωθεν αὐτῆς καὶ τοῦ ἑξάρματος τοῦ ἀρχαῖκου ναοῦ (τοῦ Ἀπόλλωνος) μετὰ τῆς βορείως τούτου περιοχῆς. Εἰς τὸν χῶρον τοῦτον ἡ παλαιοχριστιανικὴ πόλις διετήρησε τὸ πολεοδομικὸν ὕψος τῆς ἀρχαίας· ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν 12^{ον} αἰ. αἱ ἐμπορικαὶ ὁδοὶ κινουῦνται ἐπὶ τῶν αὐτῶν κατευθύνσεων, ὥς καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἐκκινουῦσαι ἐκ μικρᾶς πλατείας, διαδεχθείσης τὴν ἀρχαίαν Ἀγορὰν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χώρου τῆς, μὲ καταστήματα, μὲ κτήρια δι' ἐπαγγελματικὰς ἀπασχολήσεις, μὲ βιοτεχνικὰ ἐργαστήρια, μὲ ἐκκλησίας καὶ μὲ κατοικίας. Τὸ βασικὸν δὲ συμπέρασμα τοῦ σ. εἶναι ὅτι ὁ ἀνασκαφεὶς χῶρος γενικῶς τῆς Ἀγορᾶς — μετὰ τῆς γύρω περιοχῆς τῆς — ὑπῆρξεν ἡ ἐστία τῆς ζωῆς τῆς πόλεως καθ' ὅλας τὰς περιόδους τῆς, ἀνεξαρτήτως τῶν διακυμάνσεων τῆς ἱστορίας τῆς καὶ τῶν διακυμάνσεων ἀπὸ τῆς ἐπόψεως μεγέθους τοῦ χώρου τοῦ κέντρου τούτου τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐν αὐτῷ δραστηριότητος (σ. 133 κέ.).

Νομίζω ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ σ. ὑποστηριζόμενος ἐντοπισμὸς τοῦ κέντρου τῆς ζωῆς τῆς ἐν γένει μεσαιωνικῆς πόλεως τῆς Κορίνθου εἰς τὸν χῶρον τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς τῆς εἶναι προῖον προώρου ἀκόμη γενικεύσεως, μὴ ἐπιτροπομένης οὔτε ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀποτελεσμάτων τῶν ἐν Κορίνθῳ ἀνασκαφῶν οὔτε καὶ ἐκ τῶν ἐνδείξεων ἐκ τῆς ἀρχαιολογικῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὅλου χώρου τῆς παλαιοχριστιανικῆς καὶ μεσαιωνικῆς πόλεως. Τὰ δεδομένα δὲ ταῦτα δὲν εὐνοοῦν οὔτε ὄρισμένα ἐκ τῶν ἐπὶ μέρους συμπερασμάτων τοῦ συγγραφέως.

Οὕτω ὁ κ. Scranton, διερωτώμενος περὶ τῆς θέσεως τῆς ἀρχαιότερας

καθεδρικῆς ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου (σ. 9), διατυπώνει τὴν γνώμην ὅτι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 4ου ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 5ου αἰ. ὡς καθεδρικὴ ἐκκλησία τῆς πόλεως ἐχρησίμευσεν ἢ κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἄκρον τῆς Ἀγορᾶς Ἰουλιανῆ Βασιλικῆ, μετατραπέισα εἰς χριστιανικὴν ἐκκλησίαν. Ἐν τούτοις αἱ μέχοι τοῦδε ἔξ ἀνασκαφῶν γνωσταὶ τέσσαρες παλαιοχριστιανικαὶ βασιλικαὶ τῆς Κορίνθου, ἔξω τῶν τειχῶν¹, ἐπίσης δ' ἡ βασιλικὴ τῆς γειτονικῆς Σικυῶνος, παρουσιάζουν μεγέθη — ἀσυνήθως μεγάλα — καὶ διατάξεις καὶ ἀναλογίας τῶν μερῶν τῶν μὴ ἀνταποκρινόμενα πρὸς ὅσα ὁ σ. προτείνει εἰς ἀποκατάστασιν τῆς μορφῆς τῆς χριστιανικῆς περιόδου τῆς Ἰουλιανῆς Βασιλικῆς. Τὸ πλέον δ' ἐνδεικτικὸν εἶναι ὅτι, εἰς ἐποχὴν ἀνθήσεως τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν Κορίνθῳ, ὡς ἢ κατὰ τὸν 5ον αἰ., χαρακτηριζομένη διὰ τῆς χρησιμοποίησεως ἀφθόβου μαρμαρίνου ὕλικου, ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης ταύτης καθεδρικῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἰουλιανῇ Βασιλικῇ δὲν ἔχομεν μαρμάρινα μελεῖ. Συνεπῶς, ἂν ὑπῆρξε κάποτε ἐκκλησία ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς — καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι ὑπῆρξεν — αὕτη πρέπει νὰ χρονολογηθῇ εἰς σχετικῶς ἠστέρους καὶ πτωχοὺς χρόνους (πιθανῶς μετὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 6ου αἰ.). Κατ' ἀκολουθίαν ἀστήρικτος εἶναι καὶ ἡ ὑπόθεσις ὅτι τὸ νοτίως τῆς Ἰουλιανῆς Βασιλικῆς ρωμαϊκὸν «Νοτιοανατολικὸν Οἰκοδόμημα» μετετρόπη τότε εἰς μητροπολιτικὴν κατοικίαν. Νομίζω ὅτι ὁ χριστιανισμὸς ἐν Κορίνθῳ δὲν ἐπέδειξεν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν χώρον τῆς Ἀγορᾶς οὔτε καὶ διὰ τὰ ἐθνικὰ μνημεῖα τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς. Ἐνδιεφέρθη μόνον ἡ πολιτεία διὰ τῆς κατασκευῆς, κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα, τῶν μνημειώδους χαρακτῆρος κλιμάκων εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐκατέρωθεν τοῦ Βήματος παλαιότερων καταστημάτων (σ. 12 κ.ε.), διὰ τῆς πιθανῆς ἀναμορφώσεως τῶν προπυλαίων (σ. 14 καὶ 117) καὶ διὰ τῶν ἐξωραϊστικῶν ἐργασιῶν εἰς τὴν Πειρήνην κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ (σ. 22 κ.ε.).

Ἀτυχῶς ἔξω τῆς Ἀγορᾶς ἔχει ἐπισημανθῆ μέχοι τοῦδε — ἀνατολικῶς τῆς Ἀγορᾶς — μία μόνον ἐκκλησία, μάλιστα δ' ἐφωδιασμένη, ὡς λέγεται, διὰ ψηφιδωτῶν δαπέδων¹ ἔξ αὐτῆς ὅμως σήμερον δὲν εἶναι τίποτε ὁρατόν, παρὰ δὲ τοῦ κ. Scranton χρονολογεῖται πολὺ μετὰ τὸν 6ον αἰ. (σελ. 9). Προσεκτικῆς ὅμως παρατήρησις ἀνὰ τὸν χώρον τῆς Παλαιᾶς Κορίνθου πείθει ὅτι τὰ κέντρα τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς παλαιοχριστιανικῆς πόλεως δέον νὰ ἀναζητηθοῦν ἔξω τῆς Ἀγορᾶς. Οὕτω ἀνατολικώτερον, περιῖπου εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἶχεν εὐρεθῆ ἡ τράπεζα Μουσείου Κορίνθου ἀριθ. 1380 (Scranton σελ. 139 πίν. 36,4) — ἔσω καὶ βορείως τῆς πύλης τοῦ τείχους τοῦ 4ου αἰ. — διαφαίνονται καὶ ἐν μέρει διασώζονται ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τὰ ἐρείπια ἐπιβλητικῆς παλαιοχριστιανικῆς ἐκκλησίας. Μικρὰ δοκιμαστικὴ τομὴ εἰς τὴν θέσιν

¹ Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ τετάρτη ἐκ τῶν βασιλικῶν τῆς Κορίνθου — ἡ τοῦ Λεγαίου — δὲν ἦτο ἐπαρκῶς γνωστὴ εἰς τὸν συγγραφέα.

αὐτήν, ἐπιχειρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ γράφοντος, ἔφερον εἰς φῶς μέγα κιονόκρανον καὶ ἄλλο μαρμαρίνον ὄλικόν τῆς ἐν λόγῳ ἐκκλησίας. Ἄλλου σημαντικοῦ παλαιοχριστιανικοῦ (;) οἰκοδομήματος τὰ εἱρεῖλια διαφαίνονται ὑπὸ τὸ ἔδαφος βορείως τοῦ νεκροταφείου τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς δυτικῶς τῆς Ἀγορᾶς. Καὶ βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι μόνον αὗται — μόνον δύο — αἱ θέσεις παλαιοχριστιανικῶν μνημείων ἐντὸς τῆς πόλεως τῆς Κορίνθου, ἦτις, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δεδομένων, ἀναδεικνύεται εἰς πρώτης σειράς κέντρον τῆς παλαιοχριστιανικῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.

Πόσον παραπειστικὴ δύναται νὰ εἶναι ἡ περὶ τῆς ἐν γένει μεσαιωνικῆς Κορίνθου ἐντύπωσις, ἡ σχηματιζομένη μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐνδείξεων ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀγορᾶς, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ συμπεράσματος τοῦ κ. Scranton (σελ. 26), ὅτι κατὰ τὸν 5^{ον} αἰ. παρατηρεῖται ὑποχώρησις τῆς δημοσίας δραστηριότητος. Πλησιέστερον πρὸς τὰ πράγματα θὰ εὐρίσκετο ἡ διατύπωσις ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς καὶ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους εἶχε μειωθῆ ἡ σπουδαιότης τῆς ἀρχαίας Ἀγορᾶς διὰ τὴν ζωὴν τῆς πόλεως, μετατεθείσης τῆς δραστηριότητος ἔξω τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς. Ἡ μετατροπὴ αὕτη φαίνεται καθαρώτερον κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ δὲν διέφυγε τοῦτο τὴν προσοχὴν τοῦ σ. (σελ. 31-32).

Ἀξιοσημείωτα εἶναι τὰ συμπεράσματα τοῦ κ. Scranton ὅτι κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους — τοῦ βαρβαρισμοῦ — διετηρήθη ἡ ζωὴ εἰς τὸν χώρον τῆς Ἀγορᾶς τῆς Κορίνθου, ἔστω ἡλατιωμένης ζωτικότητος (σελ. 27 κέ.). Παρὰλλήλως ὁμως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀγορᾶς ἠχρηστεύθη ἡ σπουδαιότερα ἐκ τῶν κρηνῶν τῆς πόλεως, ἡ Πειρήνη, περικλεισθεῖσα κατὰ τὸν 9^{ον}-10^{ον} αἰ. ἐντὸς τῆς αὐτῆς ναυδρίου (σελ. 77). Νομίζω ὅτι καὶ ἡ λεπτομέρεια αὕτη ἀποτελεῖ ἔνδειξιν περὶ μεταθέσεως τῆς δραστηριότητος μακρὰν τῆς Ἀγορᾶς. Χαρακτηριστικὸν δ' εἶναι ἐπίσης ὅτι, κατὰ τὴν ἀπὸ τοῦ 9^{ου} μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 13^{ου} αἰ. περίοδον ἀνακτίσεως τῆς ζωτικότητος ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀγορᾶς (μετὰ τῆς ἐμπορικῆς ἀρτηρίας τῆς Ὀδοῦ Λεχαίου), δὲν ἀπαντῶνται ἐνταῦθα σημαντικὰ ἐκκλησιαστικὰ κτήρια, μολοντί γνωρίζομεν ὅτι κατὰ τὸν 12^{ον} αἰ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίνθῳ ἡ ὀνομαστὴ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν τιμὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου (Scranton σελ. 51)¹. Ὑπῆρχε καὶ μία ἐκκλησία πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐν Κορίνθῳ εὐρεθέντων μολυβδόβουλλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος², πρὸ πάντων δ' ἔξ ἐνός

¹ Περὶ τῆς τιμῆς ἐνδεικτικὰ εἶναι τὰ ἐν Κορίνθῳ εὐρεθέντα μολυβδόβουλλα, τὰ φέροντα παράστασιν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου (Corinth XII, σελ. 358 ἐν λ. Theodore. Πρβλ. ἰδίως τὸ ἐν σελ. 323 ἀριθ. 2760 μολυβδόβουλλον, συνδεόμενον ρητῶς πρὸς τὴν Κόρινθον).

² Corinth XII σελ. 358 ἐν λ. Virgin. Πρβλ. ἰδίως τὸ μολυβδόβουλλον ἀριθ.

μολυβδοβούλλου ἐπιγραφομένου εἰς τὴν Θεοτόκον τὴν Παναγιώτισσαν καὶ συνδεόμενον πρὸς σημαντικὴν ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου (Corinth XII σελ. 326 ἀριθ. 2799), προφανῶς ἐν Κορίνθῳ. Τὰ ἐρείπια δὲ τῶν βυζαντινῶν τούτων ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν ἔξω τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς.

Πρὸς τὸ ἴδιον συμπέρασμα ὁδηγεῖ καὶ ὁ ἔλεγχος τῶν ἀφθόνων τεμαχίων παλαιοχριστιανικῶν καὶ βυζαντινῶν μαρμαρίνων ἀρχιτεκτονικῶν καὶ διακοσμητικῶν μελῶν, τῶν ἀποκειμένων ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἀγορᾶς. Ταῦτα εὐρέθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντετειχισμένα εἰς κτήρια χρονολογούμενα ἀπὸ τοῦ 12^{ου} αἰ. μέχρι καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων (Scr. σελ. 103), δὲν κατέστη δὲ δυνατὸν νὰ ἀποδοθοῦν εἰς συγκεκριμένα κτήρια ἐκ τῶν ἐν τῷ χώρῳ τῶν ἀνασκαφῶν ἀποκαλυφθέντων. Σημαίνει δὲ τοῦτο ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ μαρμαρίνου τούτου ὕλικου προέρχεται ἐξ οἰκοδημημάτων κειμένων ἔξω τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς. Ὁ ὄγκος τοῦ ὕλικου τούτου — ὁ κ. Scranton ἐμέτρησε περὶ τὰ πεντακόσια τοιαῦτα τεμάχια ἐντὸς τῆς ἐν γένει περιοχῆς τῆς Κορίνθου μετὰ τοῦ Ἀκροκορίνθου (σελ. 103) — καὶ ἡ συχνὰ καλὴ ποιότης του μαρτυροῦν ὅτι προέρχονται ἐξ ἀξιολόγων — καὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς σημασίαν — παλαιοχριστιανικῶν καὶ βυζαντινῶν οἰκοδομημάτων κειμένων ἔξω τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς.

Συνεπῶς τὰ ἀσήμαντα ναῦδρια τὰ κτισθέντα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀγορᾶς τῆς Κορίνθου προσφέρουν, ὡς νομίζω, μαρτυρίαν ὄχι περὶ τῆς κατὰ τὸν 12^{ον} αἰ. καταπτώσεως τῆς Κορίνθου, ὡς δέχεται ὁ Scr. (σελ. 73), ἀλλὰ περὶ τῆς μειωμένης σημασίας τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς ὡς κέντρου τῆς ζωῆς τῆς ἐν γένει μεσαιωνικῆς πόλεως. Ἡ ἀπὸ δὲ τοῦ 9^{ου} αἰ. ἀναφαινομένη ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀγορᾶς ρωμαλέα κοινωνία (σελ. 49 κέ.) πρέπει, κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ θεωρηθῇ ὡς προέκτασις τῆς ζωῆς τῆς πόλεως πρὸς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀγορᾶς, ἀκριβέστερον νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπάνοδος εἰς αὐτήν. Ἐπιτυχῶς δὲ περὶ τοῦ προκειμένου παρατηρεῖ ὁ Scr. (σελ. 83) ὅτι κυρίως ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 11^{ου} αἰ. εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀγορᾶς ἐγκατεστάθησαν ἔμποροι καὶ τεχνῖται ἐπήλυδες· διότι ἐργαστήρια ὑπῆρχον ἀσφαλῶς καὶ ἔξω τῆς περιοχῆς τῆς Ἀγορᾶς¹. Εἶναι δὲ ἴσως ἐνδεικτικὸν καὶ διὰ τὴν παλαιότεραν ἐποχὴν τὸ ὅτι τὸ κέντρον τῆς ζωῆς τῆς πόλεως κατὰ τοὺς τουρκοικὸς χρόνους εὐρίσκετο ἀνατολικῶς τῆς Ἀγορᾶς (Scr. σελ. 92 καὶ 96).

Καταχωρίζω κατωτέρω λεπτομερειακὰς τινὰς παρατηρήσεις :

2798 συνδεόμενον ρητῶς πρὸς τὴν Κόρινθον (ἀπεικονίζονται ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Πρόδρομος (;)).

¹ Ὑπὸ τοῦ γράφοντος ἐπεσημάνθη ἡ ὑπαρξίς κεραμικοῦ κλιβάνου ὠραίων γραπτῶν (γραμμικῶν καὶ στικτῶν) ἀγγείων (11^{ον}; αἰ.) εἰς ἀπόστασιν περίπου 200 μ. βορείως τῆς Ἀγορᾶς (ἐντὸς τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Α. Ρουμελιώτη εἰς ἀπόστασιν δεκάδων τινῶν μέτρων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἐφορείου Ἀρχαιοτήτων). Θά ἀνασκαφῇ προσεχῶς.

—'Ο ἐν σελ. 7 ἀναφερόμενος Ἐπιφάνιος, τοποθετούμενος μεταξύ τῶν ἐπισκόπων τοῦ 6ου αἰ., εἶναι ἀνύπαρκτος ὡς ἐπίσκοπος Κορίνθου· ἡ παρένθεσις του ὀφείλεται εἰς αὐθαίρετον ἐξήγησιν τῆς ἐπιγραφῆς *Corpus Griech. - Christl. Inschr. v. Hellas* ἀριθ. 7.

— Εἰς τὴν ἀσήμαντον μεσοβυζαντινὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἰωάννου Θεολόγου εἶναι παρακινδυνευμένον τὸ νὰ ἀναγνωρισθῆ, μεταξύ τῶν προσκισμάτων τῆς, βαπτιστήριον καὶ ἀποδυτήριον (*Scr.* σελ. 65)· τὸ ἴδιον παρατηρητέον καὶ περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Βήματος ἐκκλησίας (σελ. 72).

— Ἡ ὑπὸ τοῦ *Scr.* σελ. 14 καὶ 117 προτεινομένη εἰς τὸν 6ον αἰ. χρονολόγησις τῶν κοσμητῶν ἢ ἐπικράνων ἀριθ. 142 πίν. 31, τῶν πιθανῶς προερχομένων ἐκ τῶν προπυλαίων τῆς Ἀγορᾶς, νομίζω ὅτι εἶναι κάπως προχωρημένη· προσφορωτέρα εἶναι ἴσως ἡ χρονολόγησις των εἰς τὸν 5ον αἰ.

— Τὸ ἐν σελ. 87 πίν. 13, 1 μνημονευόμενον πεταλόμορφον τόξον (τοῦ παρὰ τὰ προπύλαια κατὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς ὁδοῦ Λεχαιοῦ καταστήματος) καὶ χρονολογούμενον ὑπὸ τοῦ σ. εἰς τοὺς φραγκικοὺς χρόνους εἶναι καθαρῶς βυζαντινὸν τοῦ 11ου - 12ου αἰ. (πρβλ. παραδείγματα ἐν Α. Ὁ ρ λ ά ν δ ο υ, Τὸ πεταλόμορφον τόξον ἐν τῇ βυζαντινῇ Ἑλλάδι, Ἐπετ. Ἐτ. Βυζ. Σπ. ΙΑ', 1935, 411 κέ.).

— Τὸ γλυπτὸν σελ. 104 ἀριθ. 2 AM 352 πίν. 19 νομίζω ὅτι εἶναι ἐπίκρανον καὶ ὄχι θωράκιον.

— Ἐπὶ τοῦ θωρακίου σελ. 105 ἀριθ. 13 AM 299 πίν. 22 ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς εἶναι ἀναμφιβόλως ΝΙ-ΚΑ.

— Ἐπὶ τοῦ θωρακίου σελ. 105 ἀριθ. 15 AM 79 πίν. 21 τὸ γράμμα Π ἐπὶ τοῦ δίσκου δεξιὰ τοῦ σταυροῦ πιθανῶς ἀναγινώσκεται ὡς Π(ίστεως)», ἤτοι < [Ἀ(ρχῆ)] - Π(ίστεως) > καὶ ὄχι < [Θ(εός)] - Π(ατήρ) >.

— Τὸ θωράκιον σελ. 106 ἀριθ. 19 AM 391 πίν. 22 δὲν προέρχεται ἐκ τῆς βασιλικῆς τοῦ Κρανείου, ἀλλ' ἐξ ἀνασκαφῆς δυτικῶς τοῦ Ὠδείου.

— Ἐπὶ τῆς εἰς ὑψηλὸν ἀνάγλυφον εἰργασμένης πλακὸς σελ. 106 ἀριθ. 21 AM 399 πίν. 21 παριστάνεται ὄχι ἄγγελος, ἀλλὰ πιθανώτατα ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας, φορῶν θώρακα καὶ χλαμύδα (λωρίκιον καὶ ἐπιλωρίκιον) καὶ παλαίων πρὸς λέοντα. Πρβλ. τὸ ἐκ Θεσσαλονίκης παράδειγμα ἐν *St. Pelekanidis, Un bas-relief byzantin de Digenis Akritas, Cahiers Archeol. VIII, 1956, 215 κέ. εἰκ. 2-3*. Τὸ ἔπος τοῦ Διγενῆ φαίνεται νὰ ἦτο ἀγαπητὸν εἰς τὸν λαὸν τῆς Κορίνθου (πρβλ. τὰ παραδείγματα *Corinth XI* ἀριθ. 1279 σελ. 292 πίν. XLIII 1, ἀριθ. 1498 σελ. 315 πίν. I, C, ἀριθ. 1502 σελ. 315 εἰκ. 131, ἀριθ. 1531 σελ. 318 εἰκ. 129, ἀριθ. 1532 σελ. 319 πίν. XLIXa καὶ ἀριθ. 1685 σελ. 333 πίν. LII. Ἡ ἐξήγησις των ἐκ τοῦ ἀκριτικοῦ ἔπους παρὰ A. F r a n t z, *Digenis Akritas Epic and its Illustrations, Byzantion, XV, 1940-1941, σελ. 87 κέ.*).

— Τὸ μαρμάρινον μέλος σελ. 109 ἀριθ. 49 AM 95 πίν. 24 πρέπει νὰ καταταχθῆ μεταξύ τῶν κιονοκράνων διαχωριστικῶν κιονίσκων παραθύρων.

— Τὰ ἀνθεμοειδῆ φύλλα ἀκάνθου ἐπὶ τοῦ ἐπιθήματος σελ. 111 ἀριθ. 74 AM 66 πίν. 26, ὥρατον παράδειγμα τοῦ εἴδους των, νομίζω ὅτι χρονολογοῦνται εἰς τὸν 5ον αἰ.

— Τὸ ἐν σελ. XV καὶ 110 ὄνομα τοῦ συγγραφέως τῶν *Kapitellstudien* εἶναι *Kautsch* καὶ ὄχι *Krautsch*.

Αἱ ἀνωτέρω ἐκ καθήκοντος σημειωθεῖσαι παρατηρήσεις εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. *Scranton* εἶναι ἀσήμαντοι ἐν συγκρίσει πρὸς ὅ,τι κατώρθωσεν οὗτος νὰ παρουσιάσῃ: ἤτοι, ἐν ἐνδιαφέρον συνόλον μεσαιωνικοῦ ἀρχαιολογικοῦ

ὄλικοῦ, τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποίου μόνον ἀποσπασματικῶς ἐγνωρίζομεν μέχρι τοῦδε· καὶ τὸ πολεοδομικὸν ὕφος καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν μιᾶς ἐκ τῶν σημαντικῶν ἐλλαδικῶν μεσαιωνικῶν πόλεων, ὡς ἡ Κόρινθος, κατὰ τὰ διαδοχικὰ στάδια τῆς ἱστορικῆς διαδρομῆς τῆς. Πάντα ὁμως ταῦτα συνιστοῦν καὶ καρπὸν τῶν ὑποδειγματικῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν.

Δ. Ι. ΠΑΛΛΑΣ

Henry and Renée Kahane - Andreas Tietze, The lingua Franca in the Levant. Turkish Nautical Terms of Italian and Greek Origin. University of Illinois Press, Urbana 1958, pp. XIII - 752.

Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην περιλαμβάνονται τὰ ἑξῆς μέρη: *Πρόλογος*, σ. VII - VIII. *Οἱ Τοῦρκοι καὶ ἡ θάλασσα*. Εἰσαγωγικαὶ σημειώσεις, σ. 3 - 45. 1) Πρῶται ἐπαφαὶ μέχρι τοῦ 1400, σ. 3 - 10. 2) Ἡ Ὄθωμανικὴ ναυτικὴ αὐτοκρατορία κληρονόμος τῆς Βυζαντινῆς θαλασσίας δυνάμεως (1400 - 1500), σ. 10 - 17. 3) Ἡ Ὄθωμανικὴ ναυτικὴ αὐτοκρατορία (1500 - 1600), σ. 17 - 29. 4) Οἱ μεταγενέστεροι αἰῶνες. Παρακμὴ τῆς Ὄθωμανικῆς θαλασσίας δυνάμεως, σ. 29 - 38. 5) Δάνειαι τουρκικαὶ ναυτικαὶ λέξεις, σ. 38 - 45. *Οἱ ναυτικοὶ ὄροι* (§ 1 - 878), σ. 49 - 597.

Παράρτημα, σ. 599 - 752. I. *Πηγαί*, σ. 600 - 615. II. *Βοηθήματα*, σ. 616 - 638. III. *Πίναξ πραγμάτων*, σ. 639 - 646. IV. *Πίναξ λέξεων*, σ. 647 - 752. 1) Λατινικαί, σ. 648 - 649. 2) Ρωμανικαί, σ. 649 - 683. 3) Ρουμανικαί, σ. 683 - 684. 4) Δαλματικά, σ. 684 - 685. 5) Σλαβικά, σ. 686. 6) Ἀλβανικά, σ. 686 - 688. 7) Ἑλληνικά, σ. 688 - 702. 8) Κελτικά, σ. 702. 9) Γερμανικά, σ. 702 - 703. 10) Ἰρανικά, σ. 703. 11) Ἀραβικά, σ. 703 - 712. 12) Βερβερικά, σ. 712. 13) Κοπτικά, σ. 712. 14) Τουρκικά. α) Διὰ λατινικοῦ ἀλφαβήτου, σ. 712 - 735. β) Δι' ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου, σ. 736 - 752. 15) Ἀζερμπαϊζάν, σ. 752.

Οἱ συγγραφεῖς ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ἔργου τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ, διαγράφουσι ὁρισμένους περιορισμούς, καθορίζουσι τὸν τρόπον τῆς διαπραγματεύσεως ἐκάστου τῶν ναυτικῶν ὄρων, τὸν τρόπον τῆς γραφῆς τῶν τουρκικῶν τύπων, ἀναφέρουσι τοὺς πρότερον ἐργασθέντας ἐπὶ παρομοίων θεμάτων καὶ εὐχαριστοῦν τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν ἀρτιωτέραν ἐμφάνισιν τῆς μελέτης των.

Ὡς σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐργασίας ταύτης τίθεται ἡ ἐρμηνεῖα ὀρι-